

KUĆA KARANTENE

Kada bih morala birati, izabrala bih kuću karantene broj 3. Ponajviše zbog Koka i Mowglija, ali ni Hrabrica i Kečkica neće smetati. Čim bih ušla u našu kuću, prvo bih potrčala Mowgliju. Pitala bi ga kako je to živjeti u džungli, imati životinje za obitelj i biti potpuno odvojen od civilizacije. Voljela bih znati kakav je osjećaj svaki dan buditi se u džungli okružena majmunima, medvjedima, lavovima...Naravno, pitala bih ga kako mu se sviđa Zagreb i je li bolje od njegove džungle. Iskreno ne bih rekla da je, ali uvijek vrijedi pitati. Kada bih dobro izgnjavila Mogwlija, prešla bih na Koka. Koko i duhovi definirali su moje djetinjstvo i oduvijek sam htjela avanture i misterije kakve je imao on. On živi u Zagrebu pa ga ne mogu pitati kako mu se sviđa, ali uvijek možemo istračati bakice u tramvaju ili tete na šalteru. Ne bih trošila previše vremena na komentiranje Zagreba jer mislim da svima bakice i tete na šalteru nisu najdraža tema. Htjela bih znati kako se ne boji uzimati velike rizike i upasti u toliko opasnosti, a da se svejedno svaki put izvuče i spasi dan. Tko zna možda ima nekih savjeta pa i ja mogu postati detektivka. Kada sam dobro izgnjavila i Koka, otišla bih do Hrabrice. Iako vrlo jednostavan i simpatičan, od njega mogu jako puno naučiti. Pitala bih ga kako ne odustati od svojih snova i uvijek gurati naprijed, makar taj san bio mali kao dobiti peticu u školi. Sigurno ima puno savjeta u rukavu koji bi nam svima dobro došli. Kečkicu ne bih previše gnjavila jer iskreno od svih u našoj kući, ona me najmanje zanima. Pitala bih ju kako je to bilo živjeti u Zagrebu 20-ih godina, kako su se oblačili, o čemu su pričali, što su se igrali. Volim slušati o povijesti našeg grada pa i ljudi i koliko smo sada pametniji i iskusniji nego što smo bili prije 100 godina. Mislim da bi mi i ona mogla puno toga ispričati, a znajući sebe, ja bih imala puno pitanja i komentara na sve to. Kada malo bolje promislim, jadni oni, izludit će. Zatvoreni sa mnom i s mojih tisuću pitanja.

Lucija, 8. b